

bán andrás

tündér-keringő

egy cseppben van a világ,
a szemedtől indul, és végigszalad arcodon
amerre az ujjaim is annyiszor jártak,
most csak a könnycseppel simogatom.
nem bántani akarlak, dehogy, hiszen tudod,
csak azért fáj, mert amit érzel, túl régóta titkolod.
nem előlem, én látom, érzem, hogy szeretsz,
de te pont ettől félsz, mert azt hiszed,
hinni és szeretni csak fájdalom, vagy rabság lehet.
nem vagy rossz ember,
csak rossz felé mész régóta rossz úton,
mert valaki rossz irányt mutatott,
de mondd, hogy mutathatnám ezt meg neked úgy,
hogy ne említsek semmit az utadon?
szeretsz, de eldobsz, és büszke vagy arra, hogy
majd úgyis késő lesz mire megérted...
és én elfogytam, már semmit sem tehetek érted...
most hogy már zuhanok, neked adom a csillagot:
a csillag te vagy, és ha egyszer magadba nézel,
aki belül vagy te, a lelkedben, majd rádragyog
és megszólal:
nem teszek több rosszat, és nem megyek rosszfelé,
csak szeretek igazán,
mert jó vagyok.

olyan sokáig próbáltunk mindketten
tûrni és hinni még rossz helyen,
hogy ma hiába érzed, szinte nem hiszed
nem kell, hogy ilyen legyen az életed.
amikor nem gondolkozol,
csak hagyod, hogy az legyél aki igazán vagy,
tündérré vetkőzöl, és lebegsz,
és a szerelem meztelen és szabad
és őszintén súgod: kérlek ne eressz,
mert ott vagy ahol mindig akartál lenni
mert érzed csak így lehet igazán szeretni,
mert a szerelem átölel, lebegésben tart,
vigyáz rád, boldoggá tesz, felemel és félt
mindent megbocsájt és mégis a tiéd marad
mondd, miért félsz édesem?
hát nem érzed? a tiéd vagyok teljesen,
és ha hagyod, az álmaidat az életeddé teszem...
szeretni nagyon-nagyon, úgy igazán,
vagy hagyni elszürkülni és múlni csak lazán?

a mai esténk talán éppen olyan, mint az elmúlt napok... nagyon szerelmesen,
mégis nagyon határtaróan és furcsán, akármit is jelent ez a szó...
jó volna most istennek lenni, csak odaülni melléd az ágy szélére és vigyázni az
álmod hajnalig...

ezt tenném, ha engednéd.

ez csak azért van, hogy beszélhessek hozzád úgy, hogy ne legyek teher. hogy
veled lehessek úgy, hogy ne kelljen elviselned.

kórházfolyosó... ugye emlékszel? :) én gyönyörű szerelmes tündérem... úgy
szeretnék feloldozni, hogy ne legyen lelkiismeretfurdalásod amikor éppen
ráparancsolsz magadra...

olyan hihetetlen ez az egész, lebegünk, zuhanunk, lebegünk, aztán határozott
vonallal véget vetsz ennek és már nekem van lelkiismeretfurdalásom, hogy
megcsókolnálak.

szerelem. látod van ilyen. ne kérdezd ki vagy. ne kérdezd mit akarsz. csak érezd,
van isten, és olyan pillanatokat adott nekünk, amit más talán az álmaiban sem
ismer. édesem... hát mi lehet ennél több?

zuhanok és lebegek egyszerre. megőrjítesz, lebegtetsz és elaltatnál, ha hagynád
magad. nem akarok gondolkodni, csak akarom, hogy szeress. összetörve
kínlódom, morzsolom a pillanatokat, hogy megint szenvedhessek attól, hogy
nem mersz szeretni.

összeszorítod a szád, megtagadod aki igazán vagy, és kérsz: engedj el
elengedlek és közben meghalok, hát így szeretlek.

megőrülök, hiszen érzem, hogy velem vagy boldog. idebújsz, átölellek. lebegünk.

ez a szerelem. és elengedlek, mert nem tudlak nem szeretni. lehetnék erősebb,
megvédhetnék attól, hogy eldobd amire vágytál. nem teszem. leteszed a
telefonod. elalszol. azt hiszed így egyszerűbb. holnap mérsz, hogy szabad legyél. de
nézz magadba kicsit...

voltál már szabadabb, boldogabb, mint mikor egymást szorítottunk?

hát ez az örület. ez a lebegés. ez a szerelem.

zuhanok. lebegek. zuhanok. mondd, mit teszel velem? mit teszünk mi egymással?

mi két csók között szakítunk. mi lebegünk a zuhanásban.

mi csak szerelmesek lettünk, úgy, ahogyan ennek a szónak léteznie kellene.

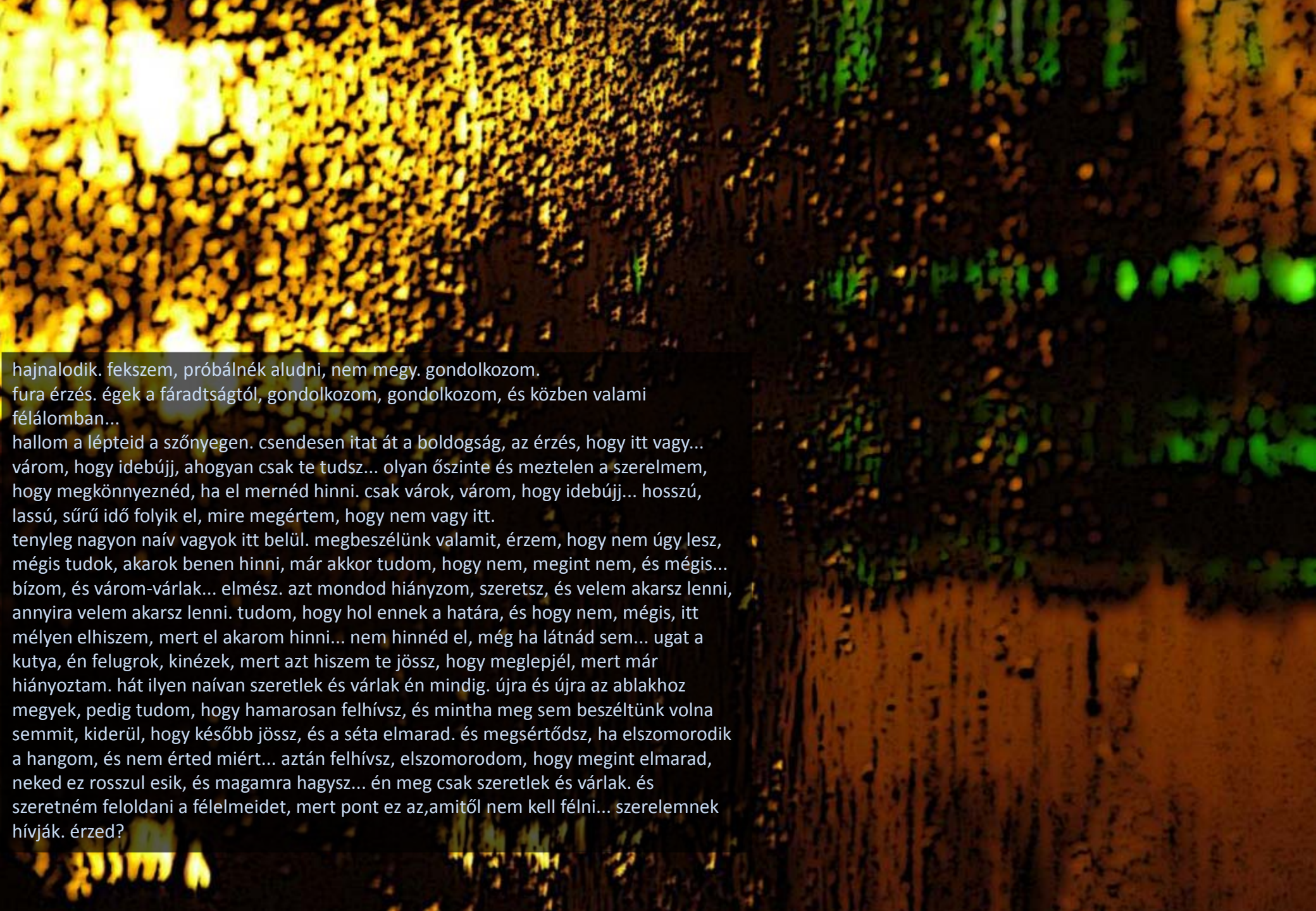
mi elvesztünk egymásban.

ott ülök az ágy szélén, láthatatlanul, te azt hiszed egyedül vagy, nincs félelem,
csak álmodsz, én meg csak simogatlak a semmiből és őrzöm az álmod....

olyan hihetetlen ez az egész, hogy hogyan értünk
lassan teljesen össze, hogy milyen dolgokat hoztunk ki
egymásból. állandóan kevés a szó igazán hitelesen
elmesélni, visszaadni ezeket a dolgokat-érzéseket.
ebben a világban teljesen igazad van, amikor azt
mondod, hogy nem lehet, nem normális ennyi idő után
így, ezeket... aztán valahol, a mi világunkban meg
annyira természetes. valahogy előhoztuk egymásból
azt ami igazán mi vagyunk, valahol nagyon mélyen,
talán a lelkünkben. és annyira könnyű visszaesni ebbe a
világba, és megijedni, és nem elhinni hogy mindez igaz,
és igazi volt. én nem tudok igazából elaludni azóta,
nélküled. csak forgolódom és rádöbbenek, hogy éppen
az hiányzik, hogy hozzádérjek. valahogy kiűt a
fáradtság, és alszom? dehogy. félálomban lebegek
veled, azt álmodom beszélgetünk, megkérdezlek, ugye
nem álmodom? és mondod, hogy nem... álmodom,
álmodom mióta ismerlek. és van a legszebb, amibe úgy
kapaszkodok mint ahogy talán a kis nomcsi a
szaloncukorba, vagy a kislány a képen belém, ahogy te
bújsz hozzám, fekszem ebben a furcsa félálomban,
nyílik az ajtó, bejössz... ki sem nyitom a szemem, hátha
csak álom vagy... odajössz... halk neszekkel mozdul az
ágy... jössz, mellém... fészkelődsz, olyan édesen-
tündéresen ahogy csak te tudsz, hogy hozzáműj...
átölellek... és hazaértünk... ez az álomom, így tudnék
elaludni. így tudnék élni.

hiába félek, hiába ijedek meg, nem tudom nem érezni
mennyi önmagunkat hoztuk elő egymásból. alátét,
ikertündér, védj meg, ne eressz el soha... tudom
mennyre őszinte, mennyire mély volt minden.
tudom, érzem, hogy te sem voltál még soha így,
sohasem lebegettél még így, sohasem voltál még
ennyire az, aki igazán vagy. ez az egész annyira
csodálatos, hogy sem hazudni, sem elképzelni nem
lehet illet, egyszerűen muszáj tudni, hogy igaz.
érezlek. és közben elcsodálkozom magamon is, hogy
igen, ilyen akartam lenni, így akartam törődni, figyelni
valakire és örömet szerezni úgy, hogy közben én is
boldogan lebegek.

hajnalodik. fekszem, próbálnék aludni, nem megy. gondolkozom.

fura érzés. égek a fáradtságtól, gondolkozom, gondolkozom, és közben valami félálomban...

hallom a lépteid a szőnyegen. csendesen itat át a boldogság, az érzés, hogy itt vagy...

várom, hogy idebújj, ahogyan csak te tudsz... olyan őszinte és meztelen a szerelmem, hogy megkönnyeznéd, ha el mernéd hinni. csak várok, várom, hogy idebújj... hosszú, lassú, sűrű idő folyik el, mire megértem, hogy nem vagy itt.

tenyleg nagyon naív vagyok itt belül. megbeszélünk valamit, érzem, hogy nem úgy lesz, mégis tudok, akarok benen hinni, már akkor tudom, hogy nem, megint nem, és mégis... bízom, és várom-várlak... elmész. azt mondod hiányzom, szeretsz, és velem akarsz lenni, annyira velem akarsz lenni. tudom, hogy hol ennek a határa, és hogy nem, mégis, itt mélyen elhiszem, mert el akarom hinni... nem hinnéd el, még ha látnád sem... ugat a kutya, én felugrok, kinézek, mert azt hiszem te jössz, hogy meglepjél, mert már hiányoztam. hát ilyen naívan szeretlek és várlak én mindig. újra és újra az ablakhoz megyek, pedig tudom, hogy hamarosan felhívsz, és mintha meg sem beszéltünk volna semmit, kiderül, hogy később jössz, és a séta elmarad. és megsértődsz, ha elszomorodik a hangom, és nem érted miért... aztán felhívsz, elszomorodom, hogy megint elmarad, neked ez rosszul esik, és magamra hagysz... én meg csak szeretlek és várlak. és szeretném feloldani a félelmeidet, mert pont ez az, amitől nem kell félni... szerelemnek hívják. érzed?

azt hiszem a szerelem az, amit az eszünkkel-agyunkkal-tudatunkkal sohasem fogunk teljesen megérteni, mert annyira a lelkünkben történik. beleborzongok, szinte túl sok, néha elhinni sem merem, hogy ilyen létezik, mintha kevés lennék egy ennyire mély érzéshez, pedig érzem, ebben születek meg igazán, itt, most kezdek élni. lebegés... egymásba lázasodva teljesen... soha nem volt ilyen, és mégis, csak ez létezik... egymásba szédülve... együtt lélegezve... istenem, létezik. mintha eltűnne az idő, mióta vagyunk együtt? nem régóta? akkor miért olyan mintha mindig is így lettünk volna? mintha mindig is ismertük volna egymást, és a jövőt sem elképzelni kell, csak áradnak néha a képek, ahogy élünk, boldog lebegésben, együtt... reggel összebújva, álmos mosolyod édesen itatja át békével a hajnalt... félálomban ölelve esténként... ahogy a pocidat simogatom-puszilgatom és ragyogsz rám ahogy a kicsihez beszélek... játszunk... egymással... és valahogy egymásban... miért ilyen egymáshoz érni? talán nem is csak a bőrünk ér össze, a lelkünk simul egymáshoz minden érintésben...

egy kicsit talán elveszünk mindannyian, talán gyermekkorban, talán gyermekkorból kifelé, talán az első felnőtt lépéseknél... igazából mindegy azt hiszem hol, talán az is, meddig vezetnek rossz irányba, ha találunk egy morzsát, egy kezet ami úgy érint, hogy biztonságot ad, meggyugvást, és talán irányt, ami felfelé vezet. valahol ott belül, az az eltévedt gyerek bennem is megriad gyakran, kikukucskál néha – talán valaki, remélem épp te, észreveszi, ránéz, mosolyog, megsimogatja... nem kell félni, itt jó... csak nézlek sokszor, elveszek benned, és hiányzol is, és várom, hogy igazán rám nézz, hogy megláss... azt hiszem szeretnél, hiszen szereted azt ami a jéghegy csúcsa belőlem... és én is így vagyok, mindig ha feltársz valamit, ha őszintén nyílsz tovább egy kicsit, csak még jobban szeretlek, és csak még biztosabb vagyok abban, hogy téged akarlak, mert minden szirmodnál biztosabb vagyok abban, hogy te igazán tündér vagy, az én tündérkém.

egyszer rámmosolyogtál. akkor láttalak először és már tudtam, hogy ha még egyszer rád nézek elveszek benned. és nem tudtam nem rád nézni. egyre szűkülő körökben kerülgettük egymást egyre nagyobb zavarban. úszkáltunk amíg lehetett, aztán... emlékszel? megfordult velünk a világ. bementem hozzád. karácsonyi dalok, nekünk ott kezdődött a szeretet ünnepe azt hiszem. álltál az ablakban, melléd léptem, elsápadtál, kipirultál, aztán újra és újra. nekem úgy kalimpált a szívem, hogy teljesen elszédültem, ahogyan felébredt és lüktetve élni kezdett bennem az álom. a mi szerelmünk. emlékszel az első csókunkra? a mi szerelmünk nem három hónapos kicsim. azt hiszem már ott szunnyadt és álmodott bennünk, és csak felébredt, amikor végre találkoztunk. talán az isten kódolja valahogy az álmainkba, ki a társunk, a párunk, az életünk, és amikor az ember a párjához ér szinte egyetlen pillanat alatt ott van minden... különben hogy akarhattál volna már akkor gyermeket amikor először egymásba olvadtunk? igaz volt minden kicsim, érzem én... te éppen annyira őszintén akarod a közös életünket, a kandallót, Kishisztist mint én... miért nem engeded meg magadnak édesem, hogy boldog legyél? miért kapaszkodsz ennyire a félelemben? hiszen ha belém kapaszkodnál nem kellene félned, érzed te ezt... tartom hónapok óta az álmunkat egy vékony szálon a semmi felett, te talán észre sem veszed hogy lebegsz mégis kinyílsz és virágzol de nem akarod észrevenni magadban mennyire édes neked ez az álom szeretsz, és hogy nehogy elveszíts, lelöksz és messzire menekülsz pedig ott ölelsz a szívedben ha egyszer álomba merülsz rámkiabálsz, nem kell gyerek, túl fiatal vagyok, aztán a kishisztisről álmodsz ha a kezem végigsimít a hasadon felnőttél édes, és ezt te is tudod, hiszen épp azért szeretsz, mert szeretem hogy tudsz gyerek is lenni, de mellettem igazi nő is lehetsz... kapaszkodom a semmi fölött és lassan elfogy az erőm, és érzem hogy zuhanok mégis-mégis az utolsó pillanatig várok hogy észrevedd és merd elfogadni az igazi álmod hogy meglásd magadban a félelmeid mögött azt, aki igazán vagy a szerelemben boldog nőt, a tündért, aki megtalálta akit keresett és már csak a félelmei miatt nem szabad már nincs okod félni. dobj el mindent amíg nem késő ami közöttünk fal lehet. amíg nem zuhanok le elérhetsz, és lebeghetek örökké veled életem, zuhanok biztosan ezt akarod?

hazudik a kedves, és én tudom
a szemembe néz, én hallgatom
ne csináld ezt, kedves ,kérlelem,
csak legyél őszinte velem
nem üvöltök, nem haragszom, csak szeretem,
és fáj
és sokszor már nem értem miért teszi velem,
és miért piszkolja be ezzel magát.
nekem tündér a kedves,
csak az számít, ahogy odabújik, amikor épp tündér
egy kicsit,
amikor nem fél más múlttól, csak önmaga és szeret
és embernek lát engem is, és látja mindent
megteszek,
elfogadom és értem, mert teljesen szeretem.
ilyenkor rámnéz, a huncutszép szemeivel, olyan
szerelmesen,
annyi hálával és boldogsággal, hogy belesajdulok
és tudom, ha át is ver, én itt vagyok amíg bírom
és ha már nem, csendesen tűnök el
mert tényleg szeretem.

megpróbál az ember elmondani egy csomó dolgot, azt hiszi
nyíra fontos... pedig a fenét. talán csak egy dolog igazán
fontos, az meg egyetlen mondat talán.
Néha túl türelmes az ember, néha pont túl türelmetlen. aztán
egy pont akkor nem tud hallgatni, amikor igazán kellene.
Még vág, mert érti és valamiért túl fáradt vagy kétségbeesett a
világ elemeihez, és úgy tűnik emiatt mintha nem is érdekelné.
Két pofont, nem akarja hinni, kérdez, és kap még egyet.
Kétségbeesik. túl görcsösen kezd kapaszkodni, pedig tudja, talán
most inkább elengedni kellene... de már annyiszor összetörve ki
nem fél a zuhanástól?
Ez mind nem számít. csak annyi ebből ami igazán az emberbe
beszedik a megértéstől.
Egy vágy ami kitölt mindent. bárcsak lenne még egy esély,
amikor az ember már tudja hol hibázott, talán nem rontaná el
a, mert már tudja mit ér...

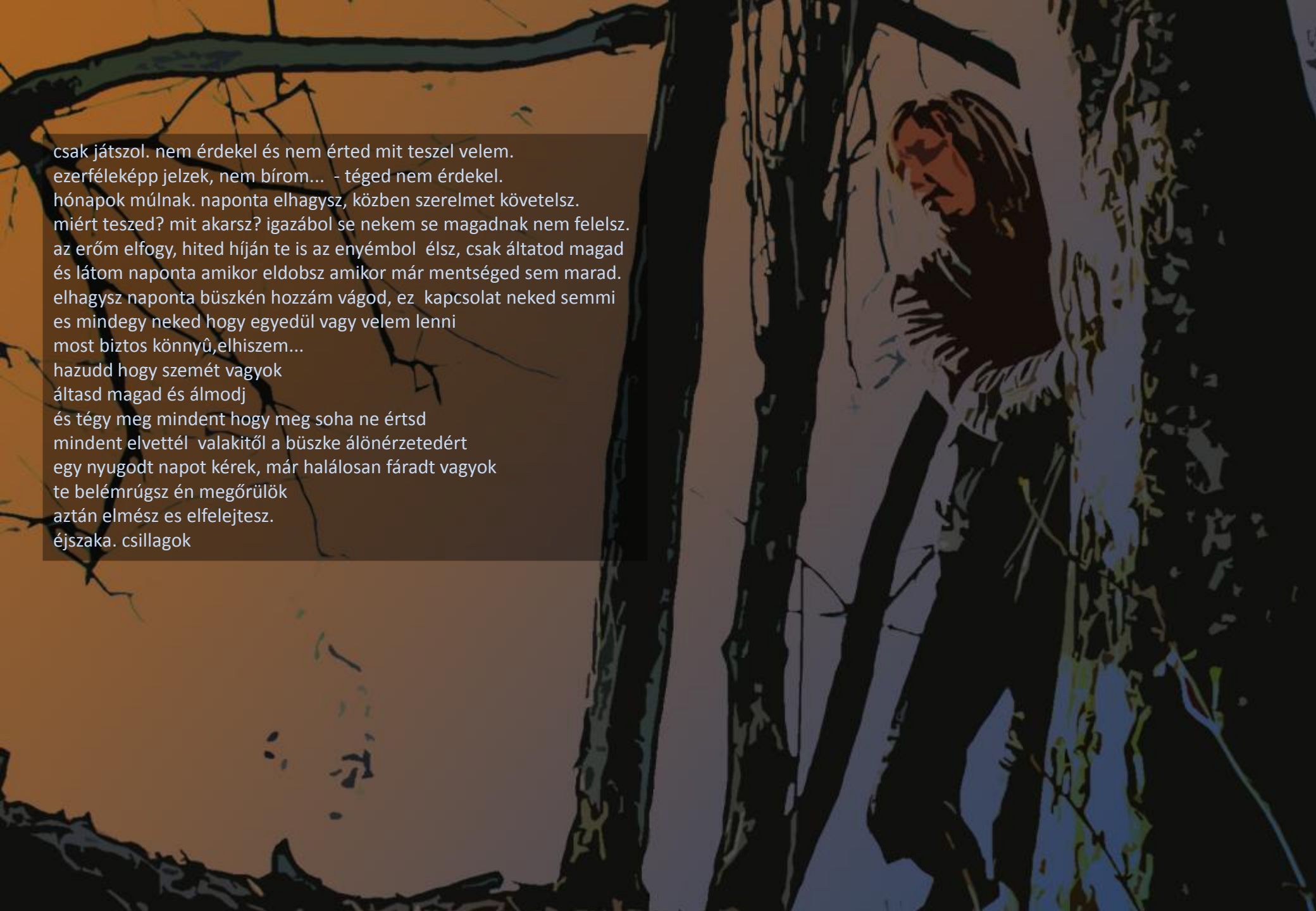
Itt egy gyönyörű álmom... aztán... hát szeretném ha igaz lenne... az élet furcsa, néha
látszunk van, amire egész életünkben vágytunk, de félünk megragadni és megtartani, nem
tudunk mert nem szeretnénk, csak mert félünk a csalodástól, a régi pofonok miatt. hiába
tudod h valaki szeret, ha o fel ettől az erztől. hiába teszel ele mindent amire vagyott, ha fel
fogadni. tudod mennyi az élet? csak próbálj mindent adni, és ha nem is merik értékelni,
amikor zuhansz, szabad és tiszta a lelked, mert tudod, mindent megtettél, amit
tehetted. és ez a szabadság, mindent odaadni, tiszta lelkiismerettel, és bízni a másikban,
elismeri és megtartja amire vagyott. elbukhatsz, elveszitheted a boldogságot,
meghalhatsz amikor elfogy az erőd, de szabad vagy, mert mertel és tudtal igazán szeretni, és
mindenben az életben nincs több. van szeretni igazán, és feloldodni a szerelemben és minden
más csak menekülés. hát szeress, mert nincs más út, megvárni nehéz is...

álmodtam. sietni haza minden nap azzal a boldog tudattal,
hogy akit szeretek, vár rám otthon. hazaérni, igazán hazaérni,
aztán ölelni egymást a kandalló előtt, és simogatva várni a kis
huncutszeműt...

hányszor kell meghalni, hogy egyszer igazán élhessek?
talán csak ennyi, remélni, bízni, és meghalni újra és újra... az
igazi élet nélkül...
lesz hideg őszi este... de nem az.... sokkal hidegebb...

rámmosolyogsz és érzem hogy végem
valami elkezdődik ami sohasem érhet véget
úszunk a szavak közt és álmodunk
egy-egy rossz kapcsolatban mi csak foglyok vagyunk
bemegyek hozzád még nem tudom csak érzem hogy mi lesz
az ablakban állsz és a karácsonyt hallgatod
odamegyek aztán a szívem kalimpál a lábam meg remeg
te éppugy zavarban vagy csak várod hogy mi lesz
megölellek felizzik minden aztán elcsendesül
két elveszett ember ahogy végre a helyére kerül
tartjuk egymást valahol kívül az időn a semmiben az égen
és minden ami mi vagyunk feloldódik a lebegésben
a vágyaidat súgod, amiket annyi éven át kellett elfojatnod
öleljük egymást szédülünk, és gyerekről álmodunk
átkarolva félálomban elszédülve egymástól
egymásranézve a fürdőkádban
vagy összefonódva eggyé az ágyban
a szemembe nézel és hazudsz mondd miért
hát nem érted hogy értenélek téged?
miért kell hagyni hogy elmuljon ez az egész
hát nem érted hogy igazan szeretlek téged?

A man with long, wavy brown hair and a beard, wearing a white long-sleeved shirt and dark trousers, stands in a forest. He is looking down with a sad or contemplative expression. The background shows a dense forest with tall trees and a path leading into the distance. The lighting is soft, suggesting a late afternoon or early morning setting.

csak játszol. nem érdekel és nem érted mit teszel velem.
ezerféleképp jelzek, nem bírom... - téged nem érdekel.
hónapok múlnak. naponta elhagysz, közben szerelmet követelsz.
miért teszed? mit akarsz? igazából se nekem se magadnak nem felelsz.
az erőm elfogy, hited híján te is az enyémből élsz, csak áltatod magad
és látom naponta amikor eldobsz amikor már mentséged sem marad.
elhagysz naponta büszkén hozzám vágod, ez kapcsolat neked semmi
és mindegy neked hogy egyedül vagy velem lenni
most biztos könnyű, elhiszem...
hazudd hogy szemét vagyok
áltasd magad és álmodj
és tégy meg mindent hogy meg soha ne értsd
mindent elvettél valakitől a büszke álónérzetedért
egy nyugodt napot kérek, már halálosan fáradt vagyok
te belémrúgsz én megőrülök
aztán elmész és elfelejtesz.
éjszaka. csillagok

nem tudom hol kezdődik a mese.
talán csak megszületik észrevétlenül
a szavak és gondolatok tűnődő szeretkezésében,
mintha félálomból aludnál el teljesen,
amíg szirmokat nem bont belőled az álom.
és lassan múló ívben táncol minden
ami igazán vagy ezen a láthatatlan határon.
szellő ébred benned,
és mintha leveleken susognál
harmatosan át,
lassan leteszed az időt
és kicsit a testet is,
hogya ha lehet, valami tisztábbá változzál át.
apró kék virágok
tartanak számtalan apró kék világot,
és mint szelíd, mosolygó szemek,
várnak csendesen, hogy elveszél bennük
és beléd szeressenek.
itt még vannak titkok,
és az egyetlen lassan csituló zaj
mintha a szíved lenne és az erek,
ahogy lüktetnek benned egy imát,
hogya mélyebbre vihessenek.

nézz csak,
befelé,
mélyebbre,
amíg csak lehet,
hagyd hogya elengedjen a tudatod,
és az idegeid is elfelejtsenek.
mint falevél ringó,
avarba hulló tánca,
ereszkedj bele belső éjszakádba.
milyen ha magadba ébredsz?
milyen ha kérdezel és te válaszolsz?
ha hajnal vagy éjszakádban és közben magadba omolsz,
és ha mennél, ha hinnél,
csak engedd el magad,
és legyél csend egy kicsit,
csak néma áhítat.
érezed?
megérint isten a csendben,
magadban,
amikor már nem is hiszed talán,
mert a hited annyira mély, öntudatlan és te vagy
és létezik benned isten
mint a szerelemben a remény
vagy a gyümölcsben a mag.

szavak
dallamok
ahogy elringanak
éjszaka lehetne lepkék tánca
ahogy belesurrognak a fénybe
és fénykör túlsó oldalán
a semmibe zuhannak égve
talán ennyi az élet ha jól sikerül
egy tánc az égig elégve
és a semmi felé még félúton
beleörülni a fénybe
lázás örvény bennem a múlt
talán semmibe ringató képek
és az emlékek ahogy keresnek
aztan megérintenek téged
reszket a csend mert bennem ég
a vágy ahogy akarom ölelj még
és ha sóhajtanék a levegő
a szárnyaid alatt lebegő
csendes erő ami íveken át
felém hozza és számra rajzolja szád
aztan a zuhanas,
mikor jön a csend: nincs tovább.

rámzuhan az éjszaka és nem tudok mit kezdeni az érzéssel. lassan emelkedik a füst, és hullámozni kezd a szívverésem ritmusára. a megszokott tárgyak körben, asztal, falak, és én, bezárva, mint a belső köd a cigarettavégbe. hülye hasonlatok, mintha számítana mivel próbálom leírni a megfoghatatlant. kérdések, csend, szilánkokban tükröződő emlékek.

utazom a hangulatok szárnyán magamba zuhanva, mint a korlátok között a földszintig hulló papíros a negyedikről a lépcsőházban.

nem tudom hol vesztettem el a világot. elnémuló virágok között surranok az éjszakában, harmat, sár, a szirmok ívén szikrázó neonszillagokban alszik bennem a város. mintha lennék, repülni kezdenek a képek, és köztük te, magadhoz húzol, ahogy szememet a fény. álmodnék veled, de a derengés határán belémremeg, te nem engeded, és zuhanok tovább életeket, emeleteket. aztán a hiány, ez a rohadt belső magány reszketni kezd, és borsódzó bőröm mélyéből vágyja a sohasem volt emlékeket. itt voltunk boldogok. az álmok és a lehetett volna határán figyeltél rám, itt érzem, ahogyan rámnézel, és állok a lelkem élén, talpam a pengén, balra a semmi és jobbra a nemlét, itt, ahol minden véget ért mielőtt elkezdődött volna, itt tiszta vagy, ahogy én is.

áthoználak a valóságba, nem engeded.

átkozod hogy áthoználak, és sírsz ahogy a tükrökhöz érsz. köztünk az üveg, te nem látod, én a másik oldalon tehetetlenül fájok, és lennék bármi, hogy lásd milyen börtön lett a burok amit magadnak szőttél.

meddig menekülsz magad elől? meddig taposod még amit nem látsz? meddig hazudod hogy nem érzel engem az üveg túlsó oldalán?

igen, ha akarod nem létezem, és mint valahol mélyen az álmod, amíg ébren vagy, csak a tudatod határán emlékezem.

menekülsz. messze, máshoz, magadba, mindegy, csak tőlem szabadulj, rázod magad dacosan, és ha már muszáj lenne látnod, inkább megvakulsz... mikor vezsed észre, hogy én te vagyok? hogy a lelkedbe égtem, és ha épp nem is akarsz látni, én épp úgy mindig ott vagyok, ahogy a nap fényében láthatatlanul az égen a csillagok. mikor hiszed el, hogy hajnalban nem tűnnek el, és nem a semmiből lesznek újra este, és hogy bár az ég színe változik, és néha nem látod, de körbeölelik a csillagok ezt a világot. félrelöksz, menekülsz, tagadsz és megtaposol, de ha bánt valami hozzám zuhannál vissza, hiszen tudod, mindig várlak. jössz, megállsz, megijedsz ahogy a szememben látod tükröződni magadat, és félrelöksz, elfutsz, bármit, csak ne kelljen bevallanod, hogy az az arc a könnyeimben te vagy. hihetetlen ugye? nem tökéletes, és megsértődsz. és elfutsz, mielőtt még észrevehetnéd, hogy az álmaimban megfeszülve, mint egy angyalt, a fény határán tartalak.

látod, létezem
várok rád valahol messze
emlékek, ahogy átölelsz
ahogy ráncborul az este
harmat és csillaok
a mosolyod,
ahogy rámragyog
emlékszem ahogy hozzámérsz
ahogy eltölt fénnel az az érintés
ne engedd hogy múltjon
ahhoz túl szép volt ez az álom
nem akarok senki mást
kérlek ölelj át
annyi minden történt
hogyan mondjam el
szeretlek és kérdeznélek
senki nem felel
bennem élsz és minden percben
hozzád szól a vágy
és fáj ahogy még semmi sem
hogy nem gondolsz te rám
szerelem ég bennem
érted izzok én
és imádkozom az istenhez
hogy légy te még enyém
annyi elmúlt és annyi minden fáj
és annyi minden fáj
mégsem érdekel senki más
csak újra ölelj át
ne engedd hogy múltjon
ahhoz túl szép ez az álom
kérlek, ne engedd hogy múltjon
túl szép ez az álom

a tündér és a farkas

- *anya, idebújol te is? apa mesélni fog. tünjéreset.*

két tündér a karomban, a kandallóban pattanik néha a parázs, én álmodom, és mesélek... mintha élnék, mintha igaz volna minden ami bennem él...

volt egyszer, hol nem, de hol méginkább, és éppen álomországban, egy csodaszép tündér, Gyönyörűségemnek hívták, és az emberek közé született. egy messzi-messzi városkában élt és cseperedett, mignem egy napon nagy vigasságot tartottak... a vígasságra a nem olyan túl távoli hegyen anyja barlangjában lakó sárkány is elment, mert nagy kedvét lelte abban, hogy kikent-kifent legény képét magára öltve leányokra vadásson. meg is tetszett a fess legény ábrázata Gyönyörűségemnek, aki akkoriban serdült, és lenyûgözte, hogy ez a fess legény szemet vetett rá. Odaadta hát magát neki, és igyekezett nem foglalkozni azokkal a dolgokkal, amik azt mutatták neki, hogy nem az van a fess kinézet mögött, amiről ő álmodott. nem igazán volt összehasonlítási alapja, így hát azt hitte, csak ő telhetetlen, és igyekezett megtenni mindent, hogy kapcsolatuk mégiscsak közelítsen a vágyaihoz. egy idő múlva feltűnt neki, hogy bizony nem ő az egyetlen, és a fess ember időnként éjszakára átváltozik és leányokra vadászik, míg ő otthon igyekszik jó társ lenni...

sokszor sírt Gyönyörűségem magányosan, gyakran megcsalva, de a szíve egy tündéré volt, és annyira akart hinni a szerelemben, hogy csak kitartott a fess ember álcáját hordó sárkány mellett, aki ha látta, hogy már közeleg a felismerés, ami után Gyönyörűségem felébredne, mindig elhúzta az orra előtt a mézesmadzagot, egy-egy kellemes nap, vagy gyûrû vagy egyéb Gyönyörűségemnek tetsző dolog képében. A tündér gyakran volt szomorú, fájó szívû és kétségbeesett... így jól esett neki ha a sárkány barátja, a keselyû időnként hozzá szólt, és lassan vonzódni kezdett a keselyűhöz, mert jobbnak tűnt mint a fess emberként vadászó sárkány, hiszen nem látta, hogy együtt járnak portyázni, egy követ fújnak. hónapok és évek múltak így, Gyönyörűségem néha talált néhány szép napot a sárkánnyal, amikor kicsit úgy érezhette számít ő, és sokszor maradt magányosan, sárkánytól, sárkányanyától megbántva a könnyeivel egyedül, néha a keselyűvel vigasztalta magát aki repült vele néha egy-két kört. telt múlt az idő, Gyönyörűségem próbált még álmodni családról, gyermekről, de a keserűség lassan eltemette benne az álmait... egyre feszültebb lett, maga sem tudta talán miért, csak fájtak tompán a lelke mélyén az eltemett álmok... egyszer aztán vitatkozni kezdett a sárkánnyal, valami apróságon, bár igazából a céltalanság, a magány nyomasztotta talán, és a sárkány megmutatva ki az erősebb a háznál, bántotta őt... megijedt a tündér, a kamrába menekült, és érezte nem jó ez így, csapdába került szerelem helyett, de annyira akart hinni még, hogy a sárkánnyal maradt... közben egyre szomorúbb és szomorúbb lett, és majdhogynem már lassacskán nem csak az álmairól, de magáról is letett...

-apa, mijaz hogy letett? tünjér szomójú lesz mindig?

- a tündér szomorú volt, mert szeretett volna boldogan élni, de sokkal kevesebbet kapott a sárkánytól, mint amennyit tett és remélt... de folytatom, jó, picikém?

a sok keserűség miatt lelkébe beköltözött az Árnyék, aki egy furcsa, gonosz lény volt, aki a szomorúságból, csalódásból, hazugságokból és a félelemből táplálkozott, és elbújt mélyen Gyönyörűségem lelkében.

egy napon a városkába érkezett a farkas, aki régóta vándorolt már a az álma után, az ott látott tündért keresve. elidőzött kicsit a városkában, mert ezer sebből vérzett, hiszen egy évtizede ment már álmai tündére után.

a kisbíró valami hírt dobolt éppen közzé, a téren összegyűltek az emberek. itt látta meg egymást először Gyönyörűségem és a farkas. a farkas szinte nem mert ránézni, mert rabul ejtette a szemét a tündér, és arra gondolt, ha tovább nézi, elveszik benne egészen, mert ez a mosoly álmaiból ragyog rá... a tündérben is felébredt valami mélyen belül, ahogy a farkast nézte, és ettől a perctől titokban egymást kerülgetve várták az újabb és újabb "véletlen" találkozást. aztán egyszer ugyanabban a beszélgető társaságban találták magukat, szinte egymásra sem mertek nézni, olyan zavarban voltak, sem elfutni, sem közeledni nem bírtak, csak remélték, hogy minél tovább tart ez a furcsa pillanat...

a farkast valami feladat szólította el, a tündér hazament a sárkány barlangjába, de nem tudták a fejükből kivenni valamiért egymást, és saját belső magányában Gyönyörűségem és farkas is a másikra gondolt... erre a furcsa-szédítő-bizsergető érzésre, ami köztük ébredt...

látta mindezt a jóságos öreg bácsi a felhők közül és mivel szívük, álmaik és vágyaik igazak voltak, rájuk nézett, kedvesen elmosolyodott, és azt mondta, legyetek hát szerelmesek, és legyetek egymásé, mert megérdemlitek ezt a csodát. azzal rájuk mutatott a botjával, és egymáshoz vonzotta őket.

Egy téli estén Gyönyörűségem a vár ablakában állt, hallgatta a karácsonyi dalokat letről, és néha a farkasra gondolt, a farkas lábai pedig elindultak, egyenesen a várba... egymásra néztek, elszédültek, egyszerre voltak zavarban és egyszerre tört fel belőlük valahonnan nagyon mélyről a remény és a szerelem... elvesztek az ölelésben és lebegtek, és egymás érintésétől megnyugodva, összebújva beszélgették át ott az éjszakát. és mint a mesében, úgy történt ebben a mesében is, ettől a pillanattól a farkas szíve, lelke, élete Gyönyörűségemé lett.

hajnalban elváltak, mert a farkas már szabad volt, Gyönyörűségemet viszont még tartotta a múltból egy kötél, amit el kellett magáról oldania, hogy szabadon lebeghessen. nemsokkal később Gyönyörűségem szavait hozta a postagalamb: nincs már kötél, szeretlek. és a farkas elhitte és boldog volt, hogy igazán kibontakozhat szerelmük. bár tudta hogy nem lesz könnyű, mert érezte a sok sebet és félelmet Gyönyörűségemben, elhatározta, nem adja fel ha belepusztul sem, mert megérdemli a tündér, hogy szeretettel és gyengédséggel, sok-sok türelemmel kiüzzék belőle az Árnyékot, ami a szomorúságból, a hiába hitt vágyak csalódásából, hazugságokból és a félelemből lett a lelkében a sárkány mellett, ahol hiába anyagi dolgokban mindent megkapott, érzelmileg viszont egyre csak sérült... nehéz dolog ez sajnos, mert az Árnyék megváltoztatja a látást is, és nem engedi saját magát észrevenni, inkább hamis képeket sugall , hogy rejtve maradjon a belső félelemben.

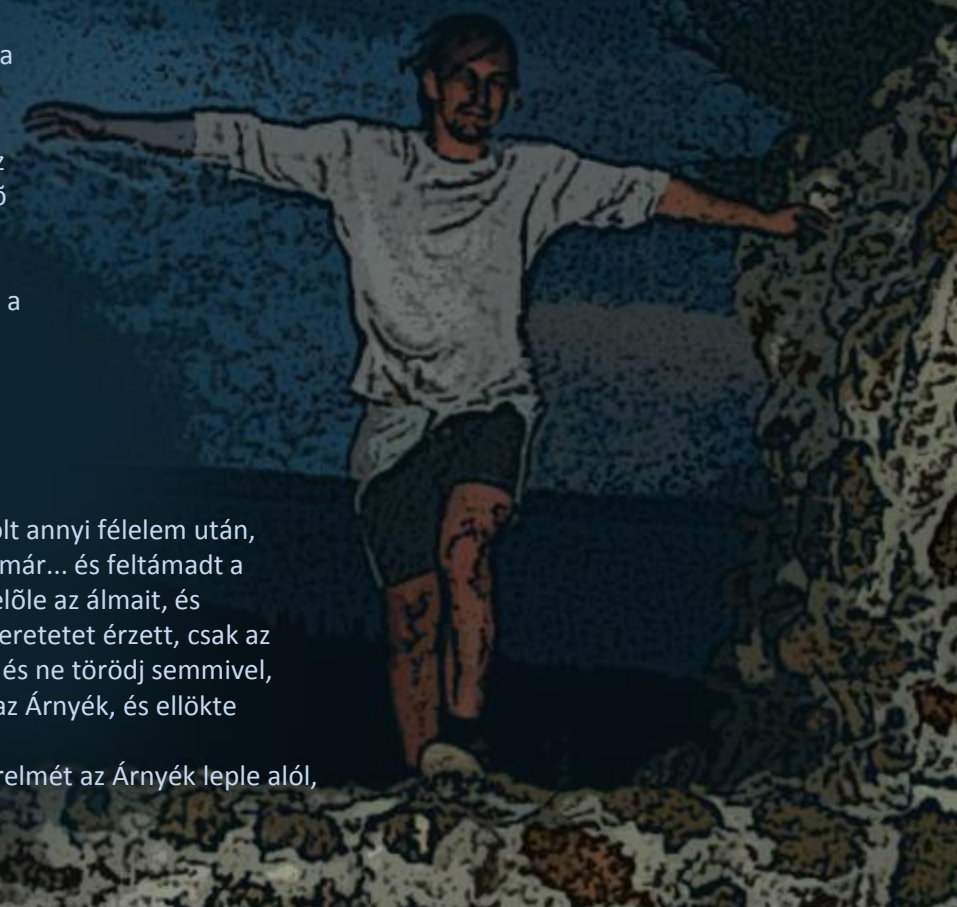
fogadalmat tett tehát a farkas: szeretettel, türelemmel, beszélgetve elűzöm az árnyékot, hogy Gyönyörűségem folt nélkül és tisztán ragyoghasson és kibonthassa végre tündérszirmait, és szeretem amíg csak lélegzem. találkozgatni kezdtek, Gyönyörűségem a sárkánytól a szülői házba költözött vissza, a farkas letelepedett a városban. vonzották egymást, és amikor egymáshoz értek, beleszédültek, mintha az érintés akkor született volna, mintha egymásnak teremtették volna a testüket is, úgy tudtak egymáshoz bújni, ahogy még soha egyikük sem, mintha a lelkük ért volna össze az ölelésben is.

Az első szerelmeskedésüknél jelent meg először az Árnyék, a farkas megérezte, és tudta, ha türelmetlen, vagy erőszakos lenne, az Árnyék csak még erősebbé válna Gyönyörűségemben, ezért csak csendben gyengéden szeretgette , simogatta a tündért, és hagyta hogy Gyönyörűségem akkor lebbentse félre az árnyékot, amikor már sohajától is elszáll... aztán egymásbaértek, összefonódva és elszédülve lebegtek, mert ilyen az igazi szerelem.

Gyönyörűségemnek furcsa volt először, milyen férfi az aki nem ráront, hanem gyengéden öleli, rá figyelve és mindig szeretgetve? aztán megérezte, hogy talán épp ehhez kell az erő, a türelemhez, a megérteni akaráshoz... és szerette a farkast azért, mert éppen ilyen. találkozás találkozást követett, a farkas igyekezett mindig mellette lenni, főleg ha veszélyes környéken volt dolga Gyönyörűségemnek, ami gyakran előfordult. egyre jobban egymáshoz értek, Gyönyörűségem lelke nyílni és virágozni kezdett, egyre gyakrabban merészkedtek elő lelke mélyéről a sárkány mellett eltemetett vágyai, ha a farkas hasát simogatta, gyermekről álmodott, és mikor átölelték egymást, úgy érezte hazaért, biztonságban van, szerelemben. a szenteste csodálatos volt, pedig Gyönyörűségem félt tőle, mert először volt ilyenkor távol a szülői háztól, de ahogy a farkas a semmiből szinte ünnepet varázsolt, feloldódott, és csak boldogságot érzett, ahogy meghatottsága könnyein visszaragyogtak a csillagszórók. és újra csak azt tudta kérdezni a farkastól: te tényleg ilyen vagy? és szerette, szerette mert érezte mennyire igaz ez a szerelem.

talán túl szép volt, talán túl hirtelen jött ez az egész csodálatos szerelem, és túl tökéletes volt annyi félelem után, megijedt Gyönyörűségem, hogy talán nem is igaz, és mindezt elveszítheti, hiszen csalódott már... és feltámadt a sárkány mellett beléköltözött Árnyék, és elkezdte átformálni Gyönyörűségemet. eltakarta előle az álmait, és megpróbálta elfeledtetni vele mire is vágyott annyira, ha a gyermekre gondolt, már nem szeretetet érzett, csak az Árnyék kiabált: csalódni fogsz, nem kell neked kötöttség, csak menj, éld ki magad, vigadozz és ne törődj semmivel, mindegy kinek a karjába zuhansz majd... így jött el az év vége, Gyönyörűségemen úrrá lett az Árnyék, és ellökte magától a farkast, és csak ment az Árnyék után.

a farkas érezte, tudta mit tesz az Árnyék vele, és érezte Gyönyörűségem kétségbeesett szerelmét az Árnyék leple alól, hozzá könyörgött: farkas, ne engedj el sohasem engem, védj meg kérlek az Árnyéktól!

ment hát utána, hiszen szerelmet fogadott és szívében örökre ott van Gyönyörűségem, és próbálta menteni, kimenekíteni az Árnyék karmaiból, nem evett, nem aludt, csak a tündérre gondolt és szenvedett hogy tehetetlen, mert olyan mélyen benne van az Árnyék, hogy még saját magát sem engedi neki látni. ment csak utána, próbálta felébreszteni, hogy űzze már el az Árnyékot, üzent, könnyögött, próbálta szavakkal megmutatni mi történik, alig állt a lábán már mikor Gyönyörűségemék háza elé állt, és szólt, gyere tündér, ne hagyd, hogy az Árnyék a hazugságaival mindent tönkretegyen.

Gyönyörűségem ránézett, látta remegni a farkast a kimerültségtől és a tehetetlen szerelemtől... aztán elfordult, nem akarlak látni, egyedül vagyok, nem kellesz, majd az Árnyékba burkolózva eltűnt az éjszakában.

a farkasnak ez úgy fájt, mint még soha semmi, legszívesebben a szakadékba ugrott volna, csak hogy egy percre ne fájjon, de nem tehetette, izzott a szívében a szerelem, és egy hang folyton azt mondta: nem teheted, meg kell tenned mindent érte, hinned kell hogy legyőzi az árnyékot, hiszen nem véletlenül került melléd, a vágyai vonzották hozzád, mert érezte, te vagy a párja.

most fél, nem tudja mit akar, az Árnyék és a félelmek teljesen összezavarták, de neked bírnod kell, neked ott kell lenned amikor rádöbben hogy mindaz amibe menekül, az pontosan az, amiből már régen elege lett, és pont ezek ellen ment hozzád, hogy te támasza, szerelme, társa legyél. neked ki kell tartanod, akármennyire fáj, és meg kell várnod akkoris, ha már minden pillanatod ég attól, hogy mi történhet vele, merre járhat Ő... szenvedj, de bírd ki ezt a poklot, mert szeret téged, nem adhatod fel

hát próbálta bírni a farkas. minden pillanat végtelenbe nyúló szenvedés volt, csak fájt, reszketett, görcsölt, ha pár percre már beájult amikor nem bírta, Gyönyörűségemről álmódott, hallotta a hangját, lépteit, boldog örömmel ugrott fel hogy köszöntse, aztán kínba merevedve roskadt vissza, mert csak álom volt... végtelennek tűnő idő múlt el így, már nem sok hiányzott hogy minden hite ellenére belepusztuljon a kimerült farkas, amikor tényleg megjelent Gyönyörűségem... Ne haragudj rám, mondta, nem tudom mi volt ez, csak azt éreztem hogy nem jó az úgy, vissza kell jönnöm hozzád, mert téged szeretlek. köszönöm hogy kitartottál mellettem, köszönöm hogy nem engedted el. kérlek ne engedj el sohasem és védj meg engem a hülyeségeimtől... a farkas átölelte, és megígérte hogy így lesz, szeretni fogja, megvédi, és nem engedi el sohasem...

megint szép napok jöttek, bár időről-időre feltámadt az Árnyék és ilyenkor Gyönyörűségem öntudatlanul is bántotta a farkast, a farkas nem veszítette el a hitét, csak szeretett tovább, és remélte hogy majd csak elmúlik az Árnyék... kirándultak, sétáltak, amikor az Árnyék nem volt ott, mindig boldogok és szerelmesek voltak, nekiálltak közös kunyhót építeni, és a gyermekük nevééről vitatkoztak szerelmesen. Ha az Árnyék felébredt Gyönyörűségem mindig megváltozott, hol hazudott a farkasnak, hol otthagya a kunyhojukat, hol kiabált vele, hogy mit képzelsz, nincs kunyhó, és nincs gyerek, és hagyja már őt békén... fájt a farkasnak, de igyekezett túrni, és szeretni tovább, hátha a szeretet elűzi végre az Árnyékot és a félelmeket...

és úgy tűnt, talán így is lesz, hiszen ha nem volt éppen ott az Árnyék, mindig boldogok voltak. egy szép nap Gyönyörűségem azt mondta hozzá megy feleségül... a farkas boldog volt, mint soha életében, bár félt, hogy talán ez sem igaz, de legyőzte a félelmet, és igazán boldog volt...hiszen Gyönyörűségem azt mondta megérdemli h megnyugodjon és feleségül vegye, hiszen mindenén át kitarzott mellette... és csak lebegtek és szerették egymást...
aztán megint feltámadt Gyönyörűségemben a sárkány mellett beléköltözött Árnyék és félni kezdett és újra eldobott mindent, a farkas már szinte beleőrült, de próbált kitarítani mellette, bár már ő is csak sírt, hiszen annyira fájt...
Gyönyörűségem próbált küzdeni az Árnyékkal, néha már látta hogy mi is az, látta-érezte hogy ott van az Árnyék és miatta nem látja a szerelmet, szólt hát a kétségbeesett farkasnak: ne félj, szeretlek... csak sok mindennel kell még szembenéznem...

aztán megint az Árnyék kerekedett felül, és Gyönyörűségem elküldte a farkast hogy nem akarja látni...
aztán újra sikerült kicsit legyűrnie az Árnyékot, és ölelték egymást boldogan és félve, hogy mi lesz ha megint jön az Árnyék...
aztán ez ment újra és újra, szerelmesen, félve, de egymást ölelve próbáltak szabadulni az Árnyéktól...
aztán egyszer amikor megint az Árnyék beszélt Gyönyörűségemből és újra ellökte a farkast, kifakadt a farkas: hát nem bírom, szeretlek, érzem hogy szeretsz, de nézd, látnod kell mit csinálsz amikor rajtad az Árnyék, hiszen nem hinnéd el különben hogy létezik de Gyönyörűségemnek rosszul esett hogy a farkas a hibáiról beszél, nem értette h nem bántani akarja, csak megmutatni h ez nem ő, hanem az Árnyék ami belé költözött, és megharagudott a farkasra, és hagyta, hogy az Árnyék egészen átvegye a szívét, majd rákiabált a farkasra: takarodj! soha nem akarlak többé látni! hiába könyörgött a farkas, az Árnyék nem engedte hogy Gyönyörűségem lássa vagy hallja őt...

a farkas csak várt, égett minden a lelkében és próbált talpon maradni, emlékezett a hangra, hogy nem adhatja fel, hiszen Gyönyörűségem szereti őt, csak az Árnyékot kell végre legyőznie... próbálta a farkas megvárni újra, akart erős lenni és kitarítani, mert tudta, hogy Gyönyörűségem vissza fog jönni... várt, próbálta túlélni valahogy a fájdalmat, hiszen annyira szerette Gyönyörűségemet, hogy nem akarta hogy amikor rádöbben megint h kell, hiába keresse... de nem bírta tovább... még egyszer vonyított Gyönyörűségem ablaka alatt kétségbeesetten, de aztán elszégyellte magát gyengeségért, elmondott egy imát, aztán elindult, hogy félrehuzodva valahol megvárja amíg Gyönyörűségem legyőzi az Árnyékot, de pár lépés után összeesett a kiemrültségtől és már nem lélegzett többé... az utolsó gondolata az volt: ne haragudj hogy a végén beleőrültem és nem tudok már itt lenni mikor visszajönnél...szeretlek...

-apa, ennek így nem lehet vége
- miért nem te kistündér?
- mert a fajkas annyira szejeti,
sosemincsen olyan hogy nem ejnyeri a
jutalmat meg a tündéjt
- pedig ebben a mesében a farkas szépen,
csendben félreállt, mert már nem maradt
ereje küzdeni Gyönyörűségemért...

kishisztis halványodni kezdett, mi
kétségbeesetten néztünk egymásra...
- csinálj valamit kicsim - nézett rám
kétségbeesetten a kedvesem, ahogy lassan
tűnni kezdett szemünk előtt a kis tündér -
elveszítjük, és vele egymást is, minden
álmunkkal...
- nem tehetek semmit szívem, csak,
álmodom és közben távolodunk a
valóságban, ahogy a csoda elől
menekülsz...

lassan eltűnt a kandalló, és vele a lángok melege is... belémtépett a
zuhanás szele, és láttam ahogy közelednek a sziklák...
rólad álmodom, ahogyan öleljük egymást ágyban, vízben, égen
szeretlek tündér

-ez így nagyon szomorú...
folytasd, kérlek...

én meg sírnék...
hiszen ő sem létezik...

álmodjuk tovább...

... mintha lépteket hallott volna az esőcseppek egyhangú koppanásai között...
félálomban emelte fejét:

- Gyönyörűségem jön – gondolta és elmosolyodott.

Az egyre mélyülő éjszakában álmába vezettek a léptek.

Ült csendben a csendben, várt...

aztán mintha Gyönyörűségemet látta volna közeledni... harmatos-vizes fűszálak
csiklandozták a talpát... furcsán közeli, mély villanásokban oldódtak a zavart pillanatok...
már az ölében érezte teste bársonyát... ringatóztak a hófelhők alatt, nagy nyári pelyhek
között...egyszerűen csak jó... a farkas kinyitotta a szemét.

csillagok között zuhant a semmibe. egy fénycsepp sokkal ragyogóbb volt, mint a többi.
a mi csillagunk - gondolta.

tudom miért éltem, tudom mi a szerelem, és annyi szép pillanatot kaptam.

köszönöm - mormolta.

és nyugodtan zuhant tovább, tiszta szívvel,
ahogy csak a szabad farkasok tudnak a mesékben...

a szél hidegen rohant a fák között, peregni kezdtek az esőtől nyirkos
falevelek. és mintha minden levél üzenet lett volna, a farkas elé hullottak...
nézte nézte a leveleket, igazi csókokról szóltak, kedves pillanatokról,
ölelésekről és éjszakákról, amik sohasem múlnak el, mintha a levelek a
Gyönyörűségemben mélyen elbújt tündér sóhajai lettek volna: még
létezem, ne mondj le rólam... esőcseppek ezek, vagy tündérkönnyek?
belekapott megint a szél... hát soha nem ér véget ez a zuhanás?
– gondolta és suhant tovább a fekete mélység felé...

ma Gyönyörűségem ért előbb álmaik játszóterére...
már ringatta magát, mire a farkas odaért...
aztán megint megtörtént a csoda... édes volt, jó...
csak lebegni egymáshoz érve...
talán egymástól...
elveszni egészen az álommesében
... pillanatok...szikrák...álom...
-mit fognak szólni, ha én megmondom, hogy
hiszek a szerelemben, és téged szeretlek?
biztosan nem értik meg, és otthagynak, én pedig
egyedül maradok... - kérdezte Gyönyörűségem.
- nem mindegy? - válaszolt a farkas - kit veszítesz el?
aki nem ismer? akit nem érdekelnek az álmaid, csak
terel, amerre szeretné, hogy menjél?
mondd édes, nem akkor vagy egyedül igazán, ha a
szerelmedet, az álmaidat veszíted el?

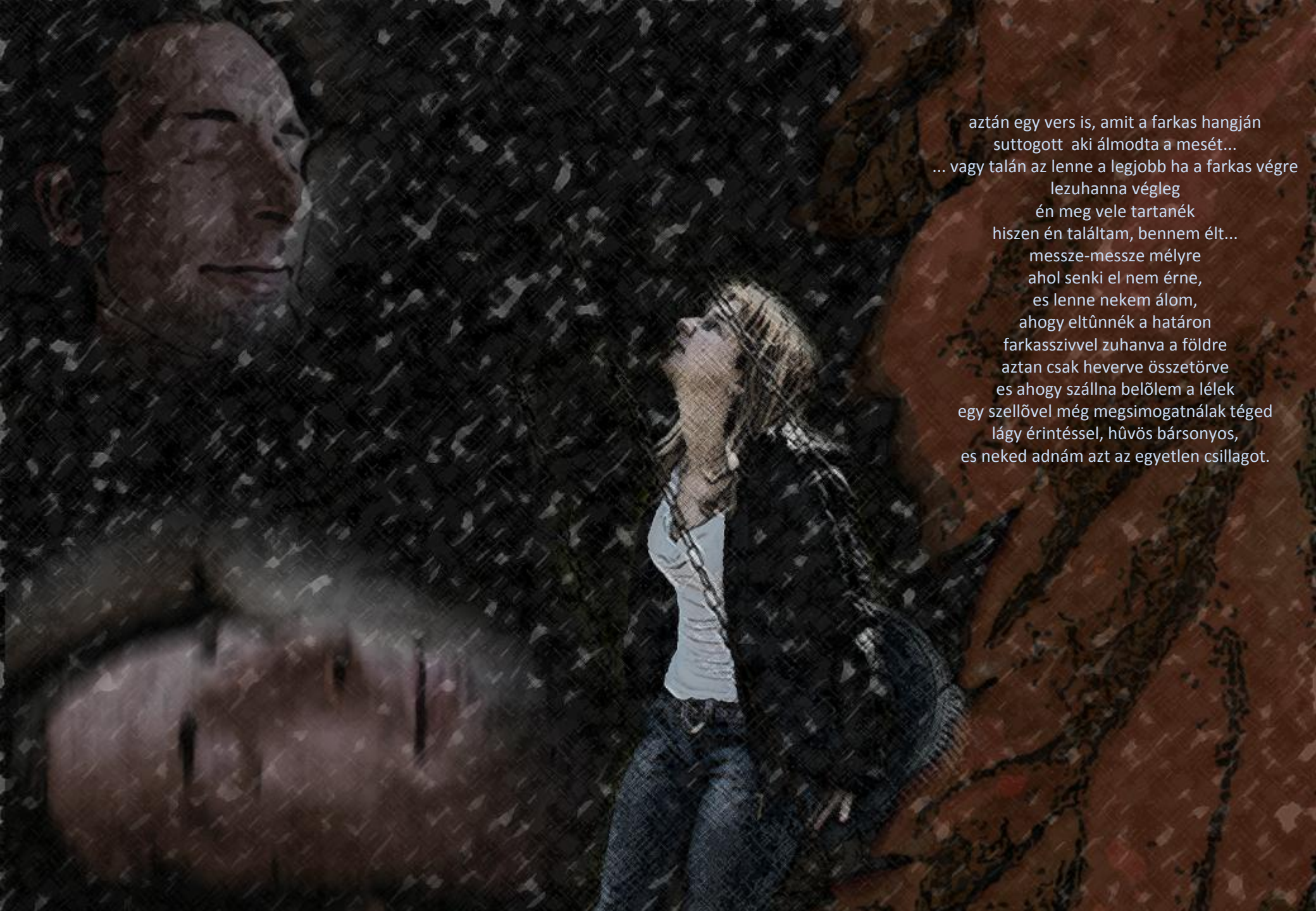
csak néztek, néztek egymásra... lebegtek...és a nyári
éjszaka felragyogott a hópelyhek között...
érintés...ölelés...simogatás... mintha a nem is a bőrük, a
lelkük bújt volna egymáshoz...
Gyönyörűségemben örvényleni kezdett minden... a béke,
a boldogság, az álmok...

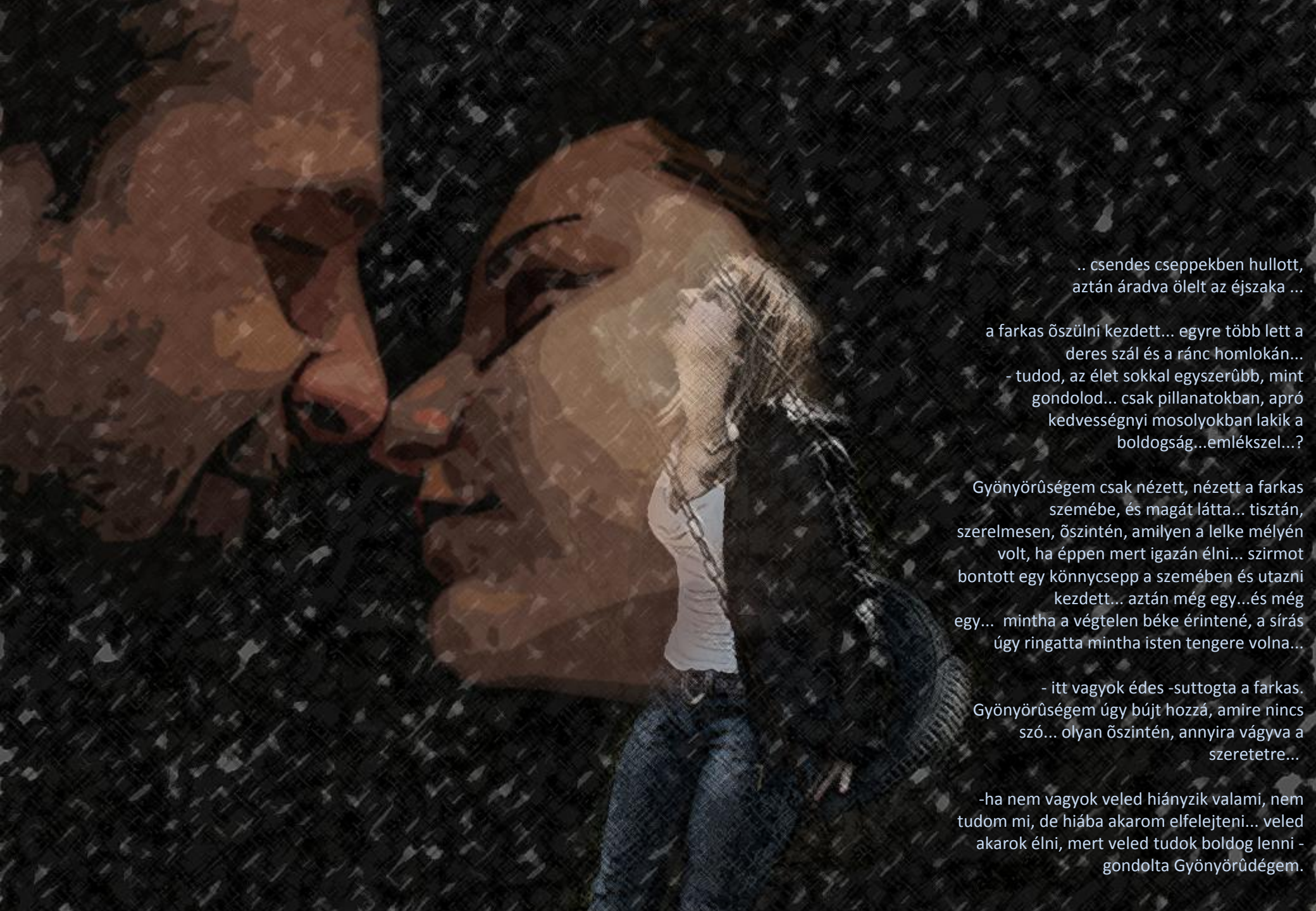
és mindaz, amiben eddig élt, a
magány, amit kötelezőnek hitt, a
kötődés, amiről mindig meg tudta
magyarázni hogy nem lehet több, de
mégis akarta hinni hogy változik...

eszébe jutott mit súgott múltkor egy kósza, fáradt, avar felé hulló falevél:
...te nem hiszed el, mert egész másban élsz évek óta, de az élet igazi
szépségét, könnyedségét vagy lazaságát pont az apró dolgok adják, egy-egy
mosoly, apró figyelmesség, csokit vagy virágot találni, elmosolyodni-
összemosolyogni egy-egy szón, vagy kedves gesztuson-mozdulaton. nem
ciki napokig készülni valamire, amiről tudod hogy örülni fog neki akit
szeretsz, vagy befutni ide-oda hogy kedveskedjek kicsit. szerintem te is más
ember lennél, lazább, felszabadultabb, több jóérzéssel és önbecsüléssel, ha
az elmúlt években is lett volna valaki akinek számít egy-egy mosolyod, vagy
az hogy mit gondolsz-érezel... szóval szerintem a boldogság valahol a sok-sok
kis mosolyban rejlik, és akinek nem fontos a másik mosolya,
az talán sohasem találhatja meg...

aztán egy vers is, amit a farkas hangján
suttogott aki álmodta a mesét...
... vagy talán az lenne a legjobb ha a farkas végre
lezuhanna végleg
én meg vele tartanék
hiszen én találtam, bennem élt...
messze-messze mélyre
ahol senki el nem érne,
es lenne nekem álom,
ahogy eltűnnék a határon
farkasszívvel zuhanva a földre
aztan csak heverve összetörve
es ahogy szállna belőlem a lélek
egy szellővel még megsimogatnálak téged
lágy érintéssel, hűvös bársonyos,
es neked adnám azt az egyetlen csillagot.

.. csendes cseppekben hullott,
aztán áradva ölelt az éjszaka ...

a farkas őszülni kezdett... egyre több lett a
deres szál és a ránc homlokán...
- tudod, az élet sokkal egyszerűbb, mint
gondolod... csak pillanatokban, apró
kedvességnyi mosolyokban lakik a
boldogság...emlékszel...?

Gyönyörűségem csak nézett, nézett a farkas
szemébe, és magát látta... tisztán,
szerelmesen, őszintén, amilyen a lelke mélyén
volt, ha éppen mert igazán élni... szírmot
bontott egy könnycsepp a szemében és utazni
kezdett... aztán még egy...és még
egy... mintha a végtelen béke érintené, a sírás
úgy ringatta mintha isten tengere volna...

- itt vagyok édes -suttogta a farkas.
Gyönyörűségem úgy bújt hozzá, amire nincs
szó... olyan őszintén, annyira vágyva a
szeretetre...

-ha nem vagyok veled hiányzik valami, nem
tudom mi, de hiába akarom elfelejteni... veled
akarok élni, mert veled tudok boldog lenni -
gondolta Gyönyörűdégem.

Aztán mégis elfordult
- mennem kell - mondta könnyes szemmel a tündér.

a farkas zuhani kezdett ahogy elengedte... zuhanás közben még visszánézett...
a hangja a tündér szívében szólalt meg...

-neked adom a csillagot, szerelmem... nézd, ott ragyog... fényesen, soha el nem
múlóan... amikor nem látod, mert vagy a felhők, vagy a nappal takarja el éppen, akkor is
ott van, puhán, kristály-fényesen, és neked izzik az éj bársonyán... abban a csillagban én
vagyok veled, az álmaid, minden ami a szívedben igazán te vagy...
nézd csak azt a csillagot, csillagom, a tiéd...
-és mint egy tündér szíve...
szerelmes, ettől igazán szabad...

a tündér a csillagot szorította álmában. a fehér izzás átölelte, mintha a farkashoz bújt volna,
és repült, mintha a bársony éjszakán hintázott volna...

egyszerre voltak a játszótéren és a vízben, hintán, ölelésben, csókban, éjszakában, és olyan
szavak között, amiket már régen el kellett volna mondani, de sohasem sikerült.

- nem akarok beszélgetni... félek, hogy mit mondanál...
- szeretnék veled beszélgetni, olyan jó, hogy veled lehet... felszabadít...
- eréssz, ez kell nekem, engedj, ha boldogtalan is vagyok ez kell, itt már tudom mennyire
reménytelen
- ne engedj el sohasem, védj meg a saját hülyeségeimtől
- nem akarlak többet megölelni, nem akarok kötődni hozzád, álmodni és aztán csalódni
megint...
- megnyugszom há átölelsz, lebegünk ha csókolsz, tudom, hogy te vagy nekem...
- még sohasem volt ilyen...

-miért nem szólsz, farkas, miért nem mondasz semmit? hát nem érted?
tévélygek, félek, ide-oda csapódom, abban próbálok hinni, amiben már régen nem tudok,
és közben csak te vagy nekem igazi...
hova tűntél?
farkas, hova tűntél...

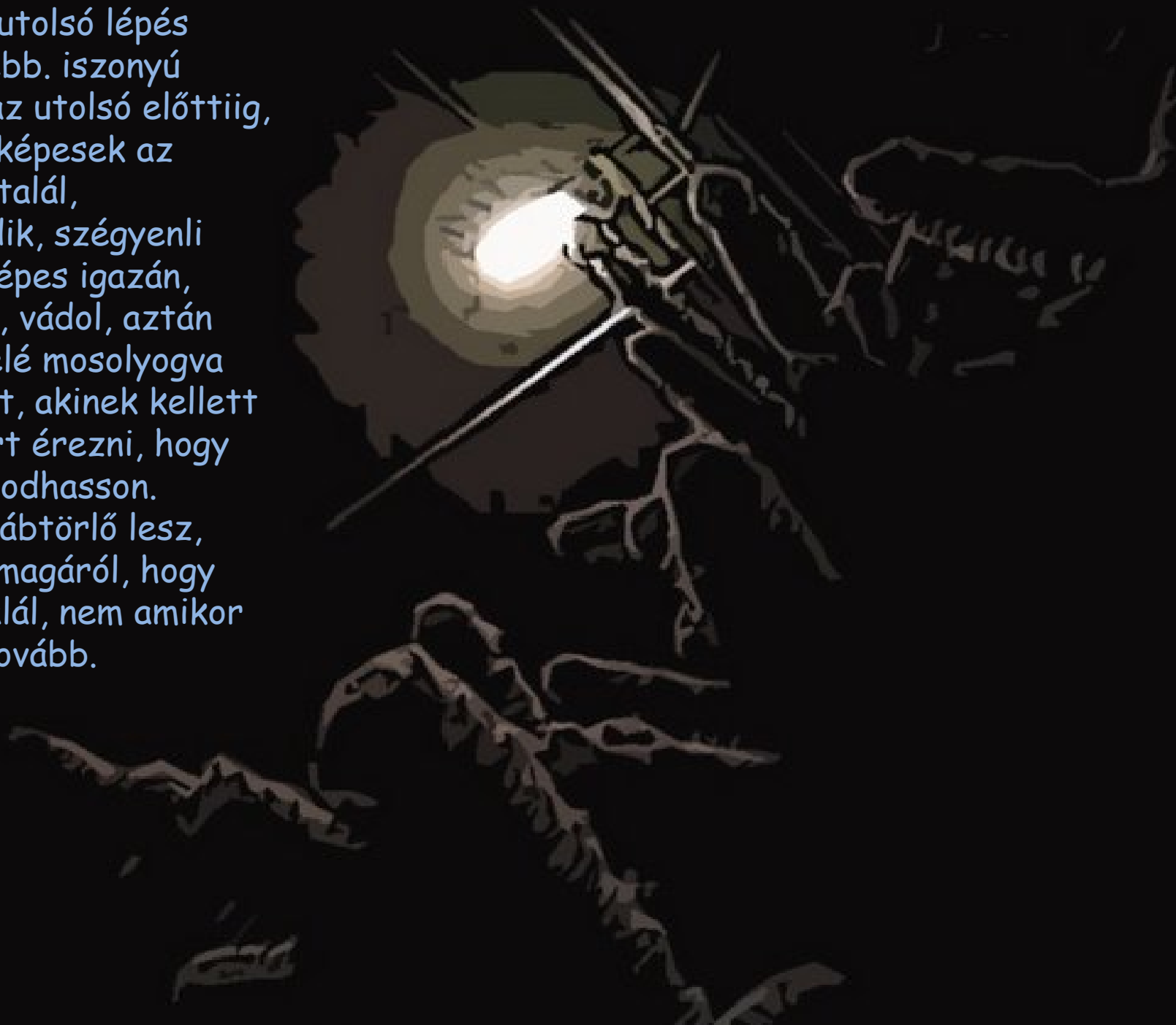

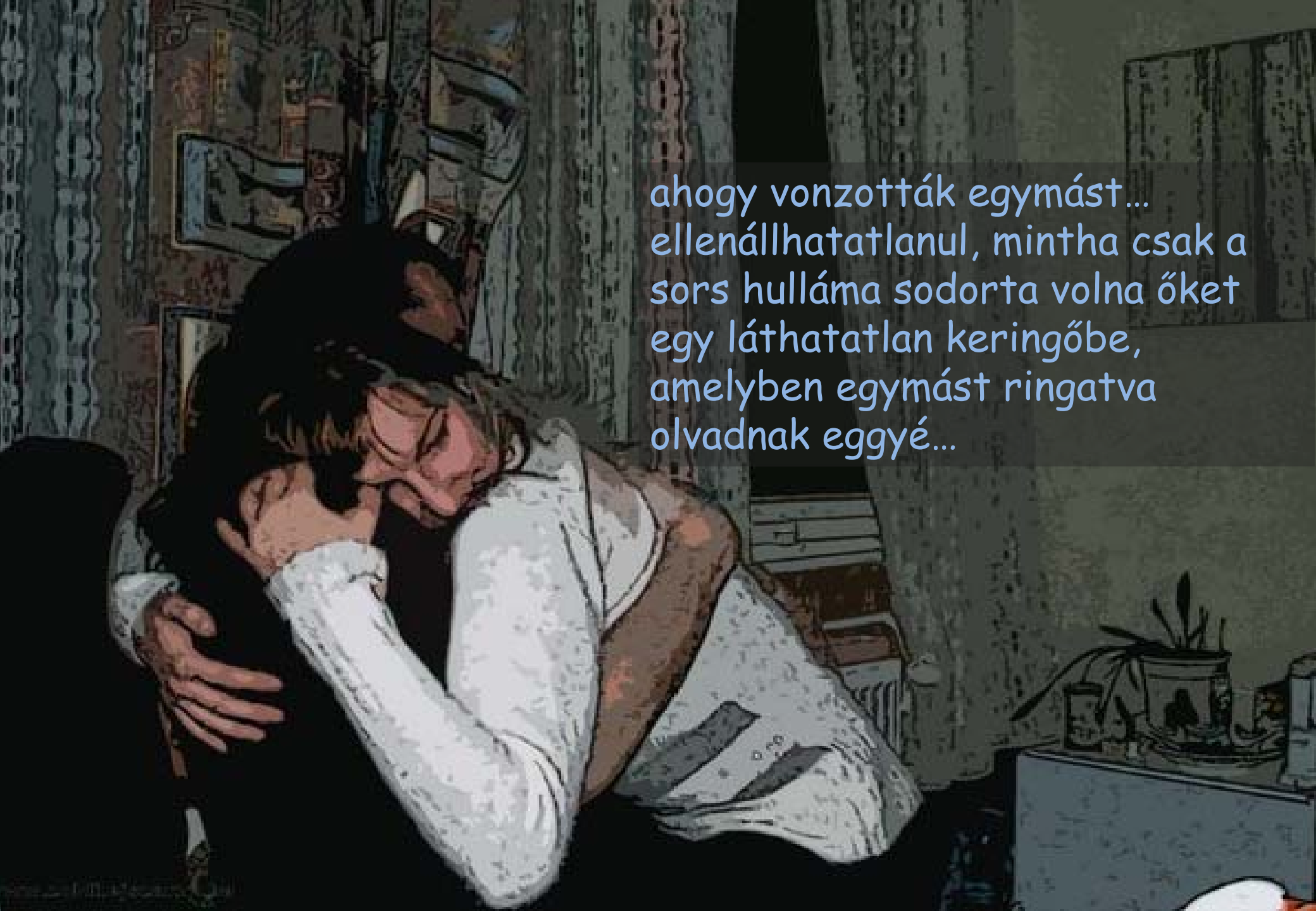
annak, akiről álmodom.

zöldi, 2008

www.zoldi.ejszarny.hu

a megváltás előtti utolsó lépés
mindig a legnehezebb. iszonyú
mennyien mennek az utolsó előttiig,
és milyen kevesen képesek az
utolsóra. bármit kitalál,
bemagyaráz, hazudik, szégyenli
magát, hogy nem képes igazán,
görcsösen menekül, vádol, aztán
összeomlik, és kifelé mosolyogva
elveszíti magát, azt, akinek kellett
a tisztaság, és mert érezni, hogy
egyszer igazán álmodhasson.
lefekszik, és újra lábtörlő lesz,
mert nem hitte el magáról, hogy
több lehet. ez a halál, nem amikor
már nem lélegzel tovább.

A man and a woman are shown in a close embrace. The man, with dark hair, is wearing a white long-sleeved shirt and has his arms around the woman. The woman, with blonde hair, is wearing a dark top and has her head resting against the man's chest. They are in a room with a bookshelf in the background and a nightstand with a plant and a lamp to the right. The text is overlaid on the right side of the image.

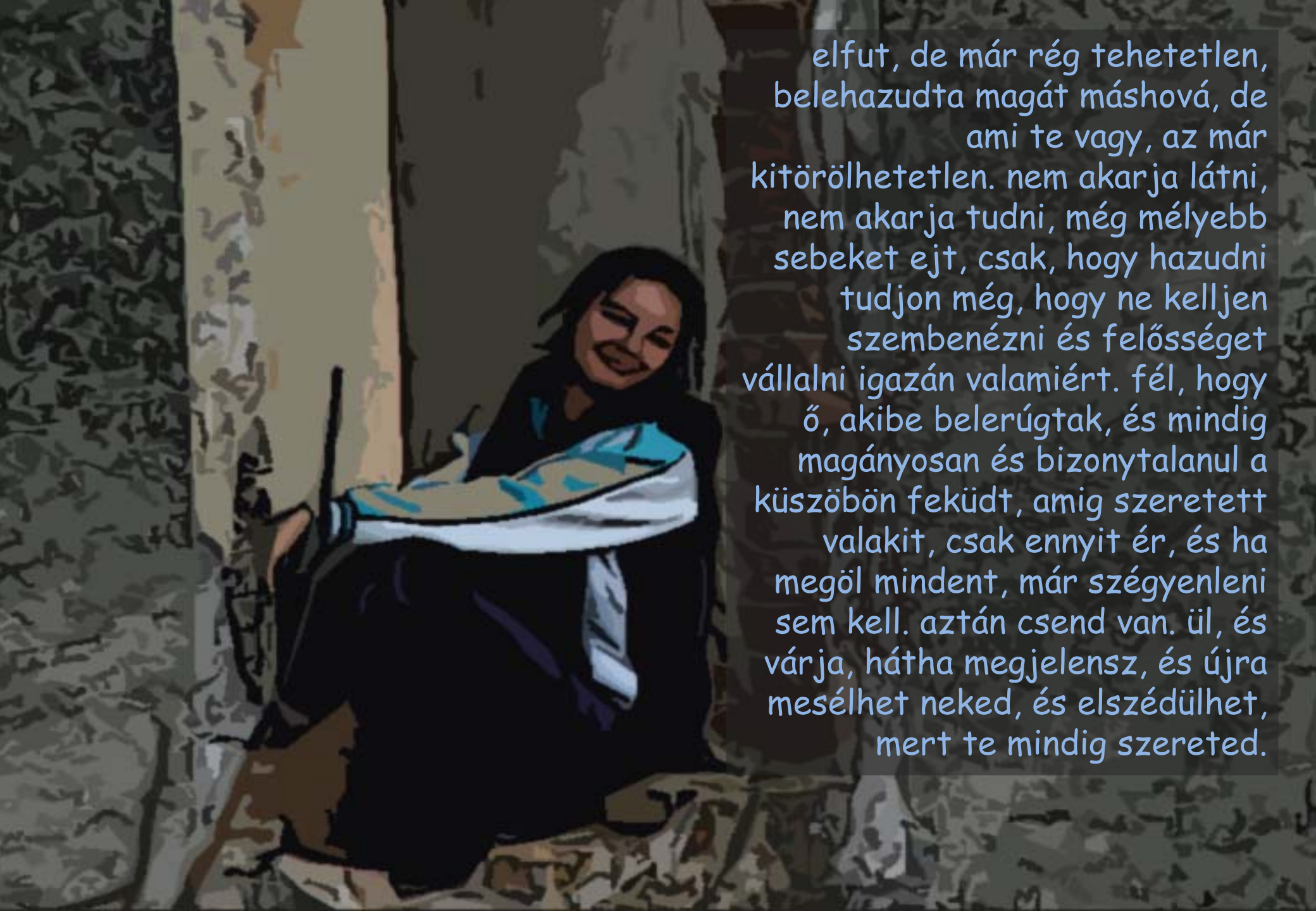
ahogy vonzották egymást...
ellenállhatatlanul, mintha csak a
sors hulláma sodorta volna őket
egy láthatatlan keringőbe,
amelyben egymást ringatva
olvadnak eggyé...

és ő, évek alatt kiéhezve és rég
meg nem kapott szeretetre
vágyva, végre azt kapja és úgy,
ahogy várta, beléd költözik és
örökké magának követel, mint
valaki, aki őszintén szeret, s
ígér: több hibát már nem követ
el.

hazudik persze, de
közben -és ezt észre
sem veszi- beléd
szeret, és bár
menekülne és
tönkretesz minden,
mert fél, hogy túl
mély, már nem futhat
el, csak téged ölhet,
mert annyi álma vált
valóra itt, hogy ezek
után már soha nem
lesz képes szeretni
másvalakit.

A woman with dark hair is sitting on the ground, smiling. She is wearing a dark jacket. A white and blue patterned cloth is draped over her lap. The background is a textured, greyish-brown wall.

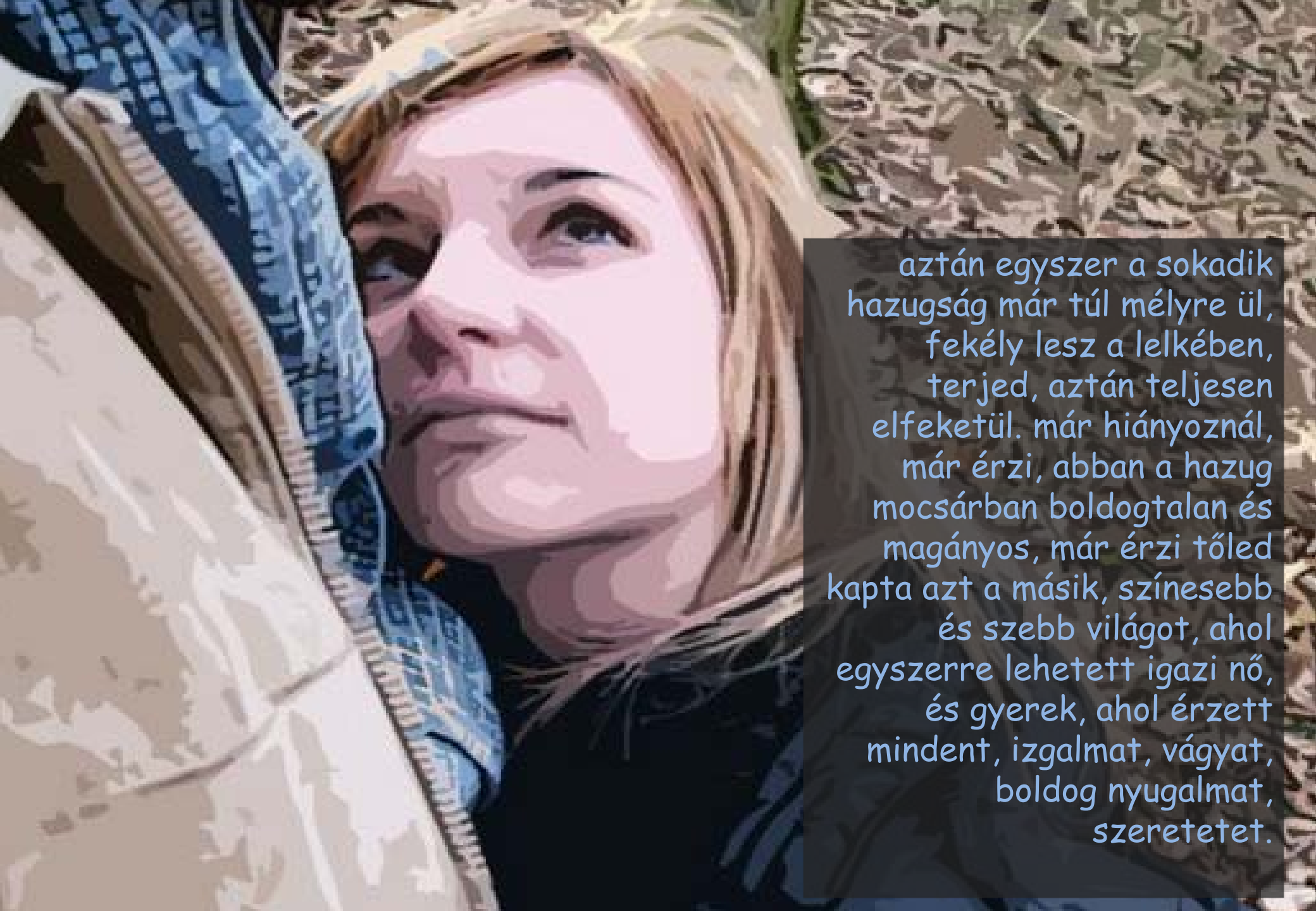
elfut, de már rég tehetetlen,
belehazudta magát máshová, de
ami te vagy, az már
kitörölhetetlen. nem akarja látni,
nem akarja tudni, még mélyebb
sebeket ejt, csak, hogy hazudni
tudjon még, hogy ne kelljen
szembenézni és felősséget
vállalni igazán valamiért. fél, hogy
ő, akibe belerúgtak, és mindig
magányosan és bizonytalanul a
küszöbön feküdt, amig szeretett
valakit, csak ennyit ér, és ha
megöl mindent, már szégyenleni
sem kell. aztán csend van. ül, és
várja, hátha megjelenysz, és újra
mesélhet neked, és elszédülhet,
mert te mindig szereted.

A man with dark hair and a beard, wearing a light blue shirt, is looking down at a book or a set of papers he is holding. A woman with blonde hair, wearing a dark green top, is looking up at him with a slight smile. They are standing in a garden with green foliage in the background.

játszik veled, kihasznál, ösztönösen téged akar, lelök, néha fogalma sincs róla, néha tagadja, de tudja, csak azt nem, hogy tényleg szeret, ezt csak akkor meri meglátni magában, ha visszavonhatatlanul elveszít.
istenem, milyen durva humora van a sorsnak.

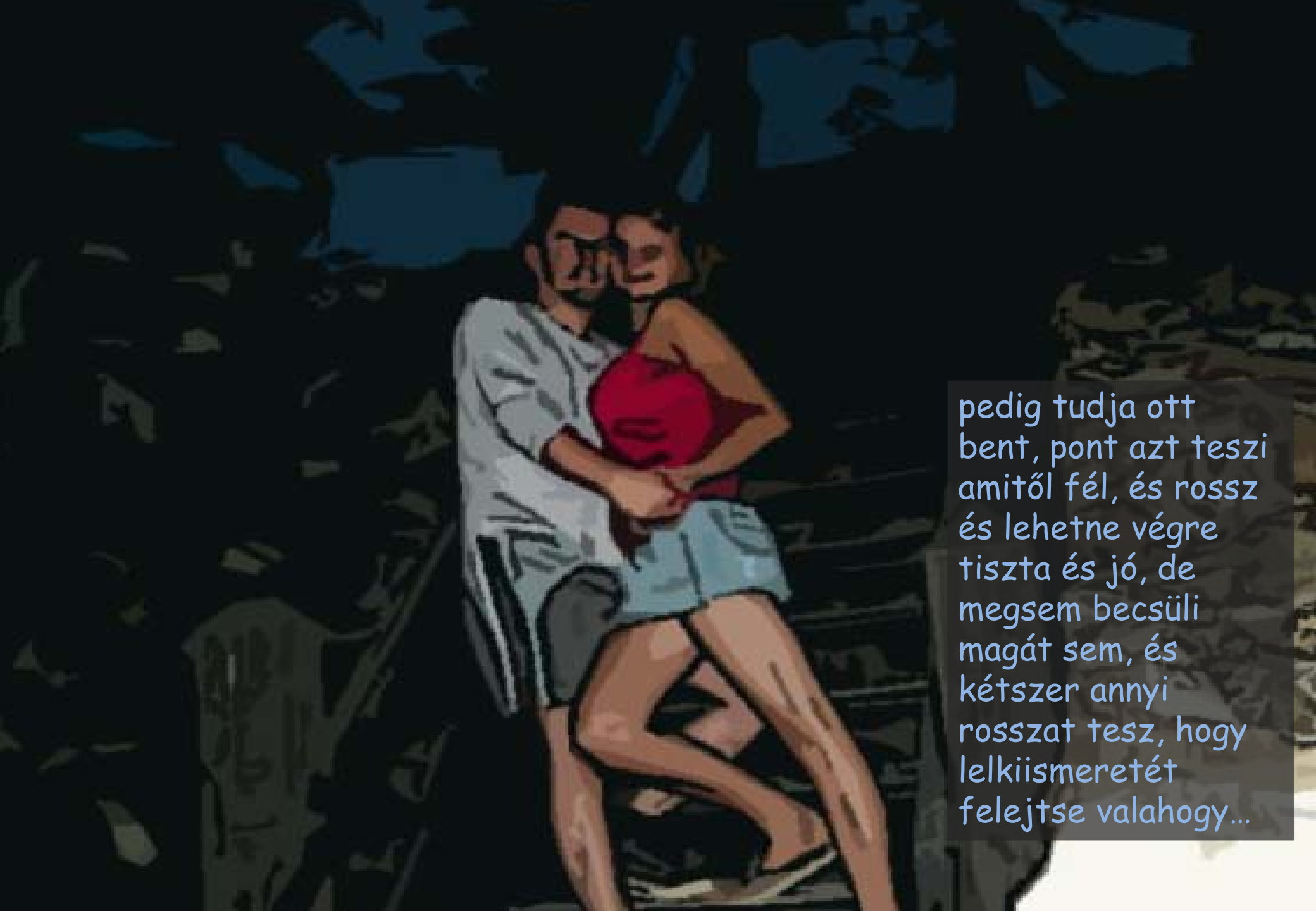
amikor rád néz, érzi,
valami olyan vagy neki,
akit mindig vágyott.
amikor rád néz, magát
látja a szemedben,
ahogy akarta, nő,
csodálatos, és egyetlen.
fél, menekül, elárul,
kegyetlen
ahhoz megy aki veri,
maga sem érti miért,
csak hazudik, pedig már
régóta tudja, hogy nem
szereti.

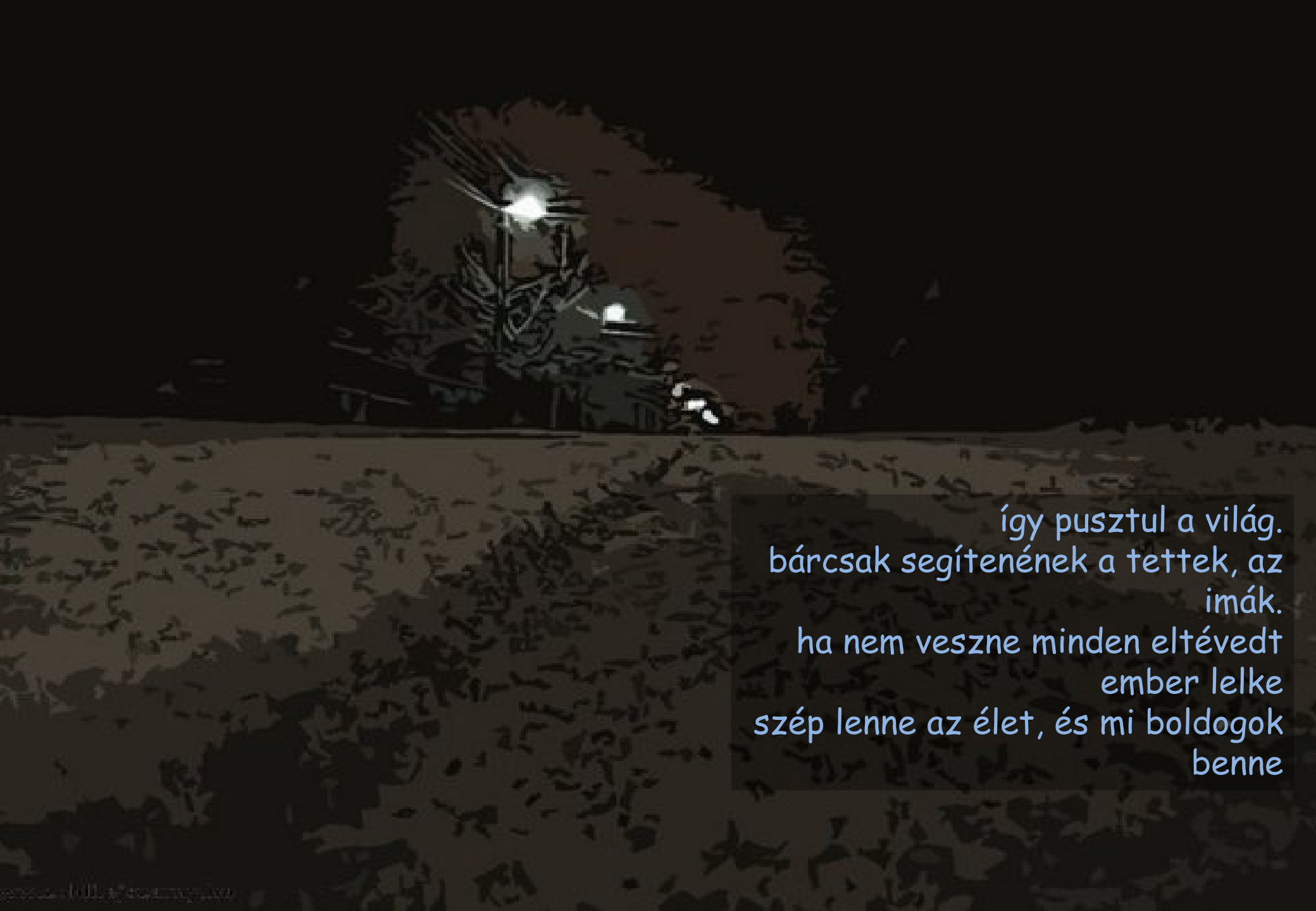
aztán egyszer a sokadik
hazugság már túl mélyre ül,
fekély lesz a lelkében,
terjed, aztán teljesen
elfeketül. már hiányoznál,
már érzi, abban a hazug
mocsárban boldogtalan és
magányos, már érzi tőled
kapta azt a másik, színesebb
és szebb világot, ahol
egyszerre lehetett igazi nő,
és gyerek, ahol érzett
mindent, izgalmat, vágyat,
boldog nyugalmat,
szeretetet.

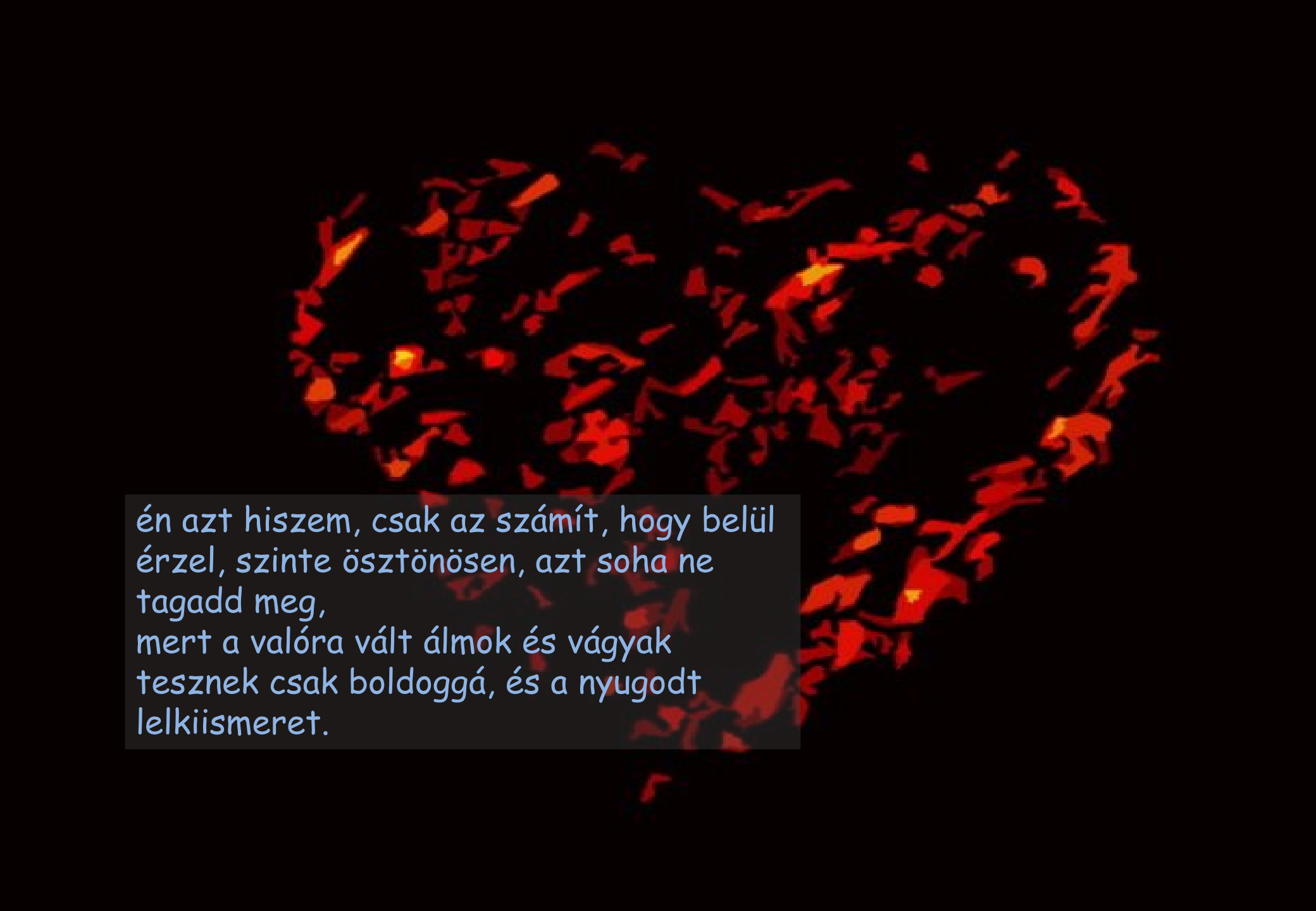
még élhetne, még
lehetne ember, még
bevallhatná, hogy
szeret, és soha nem
akarja elveszíteni a
szerelmedet, és ezt
tudja ő is, aztan utolsó
pillanatban
hozzádfutna, hogy
soha ne veszítsen el.
de nem. csak makacs,
és dacos.

pedig tudja ott bent, pont azt teszi amitől fél, és rossz és lehetne végre tiszta és jó, de megsem becsüli magát sem, és kétszer annyi rosszat tesz, hogy lelkiismeretét felejtse valahogy...

így pusztul a világ.
bárcsak segítenének a tettek, az
imák.
ha nem veszne minden eltévedt
ember lelke
szép lenne az élet, és mi boldogok
benne

én azt hiszem, csak az számít, hogy belül
érzel, szinte ösztönösen, azt soha ne
tagadd meg,
mert a valóra vált álmok és vágyak
tesznek csak boldoggá, és a nyugodt
lelkiismeret.

mindennemű hasonlóság valós személyekkel vagy történetekkel
pusztán az alkotó műve.

bán andrás (zöldi)
tündérkeringő

web: www.zoldi.ejszarny.hu

mail: zoldi@ejszarny.hu

kiadja az éjszárny stúdió
www.ejszarny.hu

©zöldi, 2008.